

I

(Leģislatīvi akti)

REGULAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) 2018/825

(2018. gada 30. maijs),

ar ko groza Regulu (ES) 2016/1036 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis, un Regulu (ES) 2016/1037 par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 207. panta 2. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽¹⁾,

tā kā:

- (1) Kopīgie noteikumi par aizsardzību pret importu par dempinga cenām un subsidētu importu no valstīm, kas nav Savienības dalībvalstis, ir ietverti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (ES) 2016/1036 ⁽²⁾ un (ES) 2016/1037 ⁽³⁾ (turpmāk kopā "regulas"). Regulas sākotnēji pieņemtas 1968. gadā un pēdējo reizi būtiski grozītas 1996. gadā pēc tam, kad tika pabeigta Urugvajes sarunu kārtā, kas notika saskaņā ar Vispārējo vienošanos par tarifiem un tirdzniecību ("VVTT"). Ņemot vērā to, ka kopš 1996. gada tajās ir izdarīti vairāki grozījumi, likumdevēji skaidrības un praktiskuma labad nolēma regulas kodificēt.
- (2) Lai gan regulas ir grozītas un kodificētas, to darbība pašos pamatos nav pārskatīta. Komisija sāka regulu pārskatīšanu, lai cita starpā labāk atspoguļotu uzņēmēju vajadzības 21. gadsimta sākumā.
- (3) Ievērojot minētās pārskatīšanas rezultātus, būtu jāgroza daži regulu noteikumi, lai uzlabotu pārredzamību un prognozējamību, paredzētu efektīvus pasākumus cīņai pret trešo valstu pretdarbību, uzlabotu efektivitāti un izpildi un optimizētu pārskatīšanas praksi. Turklāt regulās būtu jāietver konkrēta prakse, kas pēdējos gados piemērota antidempinga un kompensācijas maksājumu izmeklēšanā.
- (4) Lai uzlabotu antidempinga un kompensācijas maksājumu izmeklēšanas pārredzamību un prognozējamību, puses, kuras skars noteiktie pagaidu antidempinga un kompensācijas pasākumi, jo īpaši importētāji, būtu jāinformē par šādu pasākumu gaidāmo noteikšanu. Turklāt tādā izmeklēšanā, kurā nav lietderīgi noteikt pagaidu pasākumus, ir vēlams, lai puses pietiekami savlaicīgi tiktu informētas par pasākumu nenoteikšanu. Lai ierobežotu risku, ka iepriekšējās informācijas izpaušanas periodā varētu rasties ievērojams importa pieaugums, Komisijai būtu jāreģistrē imports, ja tas ir iespējams. Paredzot importa reģistrāciju iepriekšējās informācijas izpaušanas periodā, ir jāņem

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta 2014. gada 16. aprīļa nostāja (OV C 443, 22.12.2017., 934. lpp.) un Padomes 2018. gada 16. aprīļa nostāja pirmajā lasījumā (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta). Eiropas Parlamenta 2018. gada 29. maija nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV L 176, 30.6.2016., 21. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/1037 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV L 176, 30.6.2016., 55. lpp.).

vērā, ka reģistrācijai ir nepieciešama perspektīva analīze par saistītajiem riskiem un varbūtība, ka šie apstākļi varētu mazināt pasākumu korektīvo ietekmi. Turklāt Komisijai būtu jāvāc papildu statistikas informācija Eiropas Savienības integrētā muitas tarifa (TARIC) līmenī, lai nodrošinātu pienācīgu faktu bāzi analīzei attiecībā uz importu. Ja reģistrācija nav iespējama un iepriekšējās informācijas izpaušanas periodā rodas turpmāks ievērojams importa pieaugums, Komisijai šis papildu kaitējums būtu jāatspoguļo kaitējuma starpībā.

- (5) Pirms pagaidu pasākumu noteikšanas būtu jāpiešķir īss termiņš, kurā eksportētāji vai ražotāji varētu pārbaudīt aprēķinus par tiem piemērojamo individuālo dempinga starpību vai kompensējamās subsīdijas apjomu un starpību, kas būtu atbilstoša tam, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei. Tādējādi aprēķinu kļūdas varētu labot pirms pasākumu noteikšanas.
- (6) Lai nodrošinātu to, ka pasākumi cīņai pret pretdarbību ir efektīvi, Savienības ražotājiem būtu jāspēj pašlaik uz regulām, nebaudoties no trešo valstu pretdarbības. Spēkā esošie noteikumi īpašos apstākļos paredz sākt izmeklēšanu, ja nav saņemta sūdzība, bet ir pietiekami pierādījumi tam, ka pastāv dempings vai kompensējamas subsīdijas un kaitējums, un cēloņsakarība. Trešo valstu pretdarbības draudi būtu jāpieskaita šādiem īpašajiem apstākļiem.
- (7) Ja izmeklēšana nav sākta uz sūdzības pamata, Komisijai būtu jālūdz Savienības ražotājiem sniegt vajadzīgo informāciju, lai izmeklēšana varētu noritēt un tajā tiktu sniegta pietiekama informācija izmeklēšanas veikšanai trešo valstu pretdarbības draudu gadījumā.
- (8) Trešās valstis arvien vairāk ietekmē izejvielu tirdzniecību, lai paturētu izejvielas šajās valstīs par labu iekšzemes pakārtotajiem lietotājiem, piemēram, ieviešot eksporta nodokļus vai īstenojot dubulto cenu shēmas. Šāda iejaukšanās rada papildu tirdzniecības izkropļojumus. Rezultātā izejvielu izmaksas neatbilstoši parasto tirgus spēku darbības, kuri atspoguļo piedāvājumu un pieprasījumu pēc konkrētās izejvielas. Līdz ar to Savienības ražotājiem kaitē ne tikai dempings – salīdzinājumā ar pakārtotajiem ražotājiem trešās valstīs, kurās tiek īstenota šāda prakse, tie cieš arī no papildu tirdzniecības izkropļojumiem. Lai pienācīgi aizsargātu tirdzniecību, šādi izkropļojumi būtu pienācīgi jāņem vērā, nosakot uzliekamo maksājumu līmeni.
- (9) Komisijai būtu jāpārbauda izkropļojumu izejvielu tirgū esamība, pamatojoties uz saņemto sūdzību un Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) "Rūpniecisko izejvielu eksporta ierobežojumu inventarizāciju" vai jebkuru citu ESAO datubāzi, kas aizstāj minēto datubāzi un norāda uz izkropļojumiem izejvielu tirgū.
- (10) Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 107. panta 1. punktu Savienībā principā ir aizliegtas kompensējamas subsīdijas. Tāpēc kompensējamas subsīdijas, ko piešķir trešās valstis, īpaši traucē tirdzniecību. Laika gaitā Komisijas atļautais valsts atbalsta apjoms ir pastāvīgi samazinājies. Nosakot kompensācijas pasākumus, mazākā maksājuma noteikumu principā vairs nevar nepiemērot.
- (11) Ja pasākumi pēc termiņbeigu pārskatīšanas izmeklēšanas beigām netiek pagarināti tādēļ, ka nosacījumi, kas vajadzīgi pasākumu turpināšanai, izmeklēšanas laikposmā nav konstatēti, izmeklēšanas, kas veikta attiecībā uz atmuitotām precēm, laikā iekasētie maksājumi būtu jāatmaksā importētājiem.
- (12) Komisijai būtu jāskaidro starpposma pārskatīšana, ja nepieciešams, gadījumos, kad Savienības ražošanas nozare saskaras ar izmaksu pieaugumu, kas izriet no augstākiem sociālajiem un vides standartiem. Turklāt Komisijai arī būtu jāskaidro starpposma pārskatīšana gadījumos, kad ir mainījušies apstākļi eksportētājvalstīs attiecībā uz sociālajiem un vides standartiem. Piemēram, ja kāda valsts, kurai piemēro pasākumus, izstājas no tādiem daudzpusējiem nolīgumiem vai to protokoliem vides jomā, kuru puse ir Savienība, vai Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) konvencijām, kuras uzskaitītas regulu la pielikumā, starpposma pārskatīšanas izmeklēšanas rezultātā varētu atsaukt spēkā esošo saistību pieņemšanu. Pārskatīšanas apjoms būtu atkarīgs no izmaiņu konkrētā rakstura. Šādu starpposma pārskatīšanu varētu uzsākt arī *ex officio*.
- (13) Komisijai ir iespēja pieņemt skaidrojošus paziņojumus, kuros iespējamām ieinteresētajām pusēm sniedz vispārīgas norādes par regulu piemērošanu. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas iedibināto judikatūru šādi paziņojumi nav juridiski saistoši un negroza Savienības tiesību aktu obligātos noteikumus. Pamatojoties uz vispārējiem vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās palāvēības principiem, Komisija piemēro šādus paziņojumus, bet tā nevar, tos pieņemot, atcelt

rīcības brīvību, kas tai piešķirta kopējās tirdzniecības politikas jomā. Pirms šādu paziņojumu pieņemšanas Komisijai būtu jāveic konsultācijas saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību (LES) 11. panta 3. punktu. Eiropas Parlamentam un Padomei arī ir iespēja paust savus viedokļus.

- (14) Savienības ražošanas nozari vairs nevajadzētu definēt, atsaucoties uz procedūras sākšanas robežvērtībām, kas noteiktas regulās.
- (15) Komisijai būtu jānodrošina, lai visām ieinteresētajām pusēm būtu iespējami labākā piekļuve informācijai, izveidojot informācijas sistēmu, ar kuru ieinteresētajām pusēm tiek ziņots, ka izmeklēšanas lietās ir pievienota jauna nekonfidenciāla informācija, un darot šādu informāciju pieejamu minētajām pusēm arī tīmeklī balstītā platformā.
- (16) Ja sākotnējā izmeklēšanā konstatē, ka dempinga starpība vai kompensējamās subsīdijas apjoms ir mazāks par *de minimis* robežvērtībām, izmeklēšana attiecībā uz iesaistītajiem eksportētājiem būtu nekavējoties jāizbeidz, un uz šādiem eksportētājiem neattieksies turpmākās pārskatīšanas izmeklēšanas.
- (17) Komisijai būtu jāpieņem saistību piedāvājums tikai tad, ja tā ir pārliecināta, pamatojoties uz perspektīvo analīzi, ka tas efektīvi novērš dempinga kaitīgo ietekmi.
- (18) Ja pastāv nosacījumi, lai sāktu pret pasākumu apiešanu vērstu izmeklēšanu, imports visos gadījumos būtu jāreģistrē.
- (19) Pieredze pret pasākumu apiešanu vērstās izmeklēšanās liecina, ka dažkārt, lai arī attiecīgā izstrādājuma ražotāji paši nav iesaistīti apiešanas praksē, tie ir saistīti ar ražotāju, uz kuru attiecas sākotnējie pasākumi. Šādos gadījumos nebūtu jāliedz atbrīvojums ražotājiem, pamatojoties tikai uz to, ka tie ir saistīti ar ražotāju, uz kuru attiecas sākotnējie pasākumi. Tāpēc būtu jāatceļ nosacījums, ka, lai saņemtu atbrīvojumu no reģistrācijas vai paplašinātajiem maksājumiem, attiecīgā izstrādājuma ražotāji nedrīkstētu būt saistīti ar ražotājiem, uz kuriem attiecas sākotnējie pasākumi. Turklāt, ja apiešanas prakse tiek īstenota Savienībā, apstāklim, ka importētāji ir saistīti ar ražotājiem, uz kuriem attiecas pasākumi, nevajadzētu būt izšķirošam, lai noteiktu, vai importētājam var piešķirt atbrīvojumu.
- (20) Ja Savienības ražotāju skaits ir tik liels, ka ir jāveic atlase, ražotāju atlase būtu jāveido no visiem Savienības ražotājiem, nevis tikai no tiem ražotājiem, kuri iesnieguši sūdzību.
- (21) Ja konstatēti izkropļojumi izejvielu tirgū, kā noteikts Regulas (ES) 2016/1036 7. panta 2.a punktā, kā tas grozīts ar šo regulu, Komisijai būtu jāveic pārbaude attiecībā uz Savienības interesēm, kā izklāstīts minētās regulas 7. panta 2.b punktā. Ja Komisija nolemj, aprēķinot maksājumu līmeni atbilstīgi minētās regulas 7. pantam, piemērot minētās regulas 7. panta 2. punktu, tai būtu jāveic pārbaude attiecībā uz Savienības interesēm saskaņā ar minētās regulas 21. pantu, pamatojoties uz pasākumiem, kas noteikti, ievērojot 7. panta 2. punktu.
- (22) Veicot pārbaudi attiecībā uz Savienības interesēm, iespēja sniegt piezīmes būtu jādod visiem Savienības ražotājiem, nevis tikai tiem ražotājiem, kuri iesnieguši sūdzību.
- (23) Komisijas ikgadējais ziņojums Eiropas Parlamentam un Padomei par to, kā tā īsteno regulas, sniedz iespēju regulāri un savlaicīgi uzraudzīt tirdzniecības aizsardzības instrumentus. Par minēto ziņojumu būtu jāapmainās ar viedokļiem Eiropas Parlamentā, un šādā viedokļu apmaiņā būtu arī jāietver tirdzniecības aizsardzības instrumentu darbība. Padomei vajadzētu būt iespējai būt klāt šādā viedokļu apmaiņā.
- (24) Komisijai būtu jāpaplašina antidempinga un kompensācijas maksājumu piemērošana un iekasēšana, attiecinot to arī uz kādas dalībvalsts kontinentālo šelfu vai ekskluzīvo ekonomikas zonu, ko dalībvalsts paziņojusi, ievērojot Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvenciju (UNCLOS), ar noteikumu, ka izstrādājums, kas pakļauts pasākumiem, tiek izmantots jebkurā no abām vietām ar mērķi pētīt vai izmantot nedzīvās dabas resursus jūras dibenā un tās dziļēs vai lai ražotu enerģiju ar ūdens, straumju un vēja spēku, un ar noteikumu, ka izstrādājums, kas

pakļauts pasākumiem, tur tiek patērēts ievērojamos daudzumos. Nodoms šādā veidā paplašināt piemērošanu būtu jāizklāsta paziņojumā par procedūras sākšanu, un tas pieprasījumā būtu jāpamato ar pietiekamiem pierādījumiem. Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs regulas īstenošanai, būtu jāpiešķir īstenošanas pilnvaras Komisijai ar mērķi precizēt kārtību, kādā piemēro un iekasē antidempinga un kompensācijas maksājumus. Minētās pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011⁽¹⁾.

- (25) Lai atjauninātu sarakstu, kurā noteikti izkropļojumi izejvielu tirgū, pievienojot papildu izkropļojumus izejvielu tirgū gadījumā, ja ESAO "Rūpniecisko izejvielu eksporta ierobežojumu inventarizācijā" vai jebkurā citā ESAO datubāzē, kas aizstāj minētos inventarizācijas datus, atklāj izkropļojumus izejvielu tirgū papildus tiem, kas iekļauti sarakstā, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar LESD 290. pantu attiecībā uz grozījumiem sarakstā, kurā noteikti izkropļojumi izejvielu tirgū, kas minēti Regulas (ES) 2016/1036 7. panta 2.a punktā. Turklāt, lai pienācīgi novērstu ievērojamu importa apjoma pieaugumu, ja tas notiek iepriekšējas informācijas izpaušanas periodā, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar LESD 290. pantu attiecībā uz iepriekšējas informācijas izpaušanas perioda ilguma palielināšanu vai samazināšanu. Iepriekšējas informācijas izpaušanas periods būtu jāsamazina, ja importa apjoms ievērojami pieaug, bet Komisija nespēj to novērst. Tomēr, ja importa apjoms nav ievērojami pieaudzis vai ja Komisija spēj to novērst, iepriekšējas informācijas izpaušanas periods būtu jāpalielina, lai nodrošinātu paredzamību Savienības uzņēmējiem. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu⁽²⁾. Jo īpaši, lai deleģēto aktu sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaikus ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana.
- (26) Tāpēc būtu attiecīgi jāgroza Regulas (ES) 2016/1036 un (ES) 2016/1037,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Regulu (ES) 2016/1036 groza šādi:

- 1) regulas 4. panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

"1. Šajā regulā terminu "Savienības ražošanas nozare" saprot kā tādu, kas attiecas uz līdzīgo izstrādājumu Savienības ražotājiem kopumā vai uz tiem no minētajiem ražotājiem, kuru kopējais saražoto izstrādājumu apjoms veido lielāko daļu no Savienības kopējās šādu izstrādājumu produkcijas, izņemot gadījumus, kad:";

- 2) regulas 5. pantu groza šādi:

- a) panta 1. punktā pēc pirmās daļas iekļauj šādu daļu:

"Sūdzības var arī iesniegt Savienības ražošanas nozares pārstāvji – vai jebkura juridiska vai fiziska persona vai apvienība bez juridiskas personas statusa, kas rīkojas šīs nozares vārdā, – kopā ar arodbiedrībām vai ar arodbiedrību atbalstu. Tas neietekmē Savienības ražošanas nozares iespēju atsaukt sūdzību.";

- b) pantā iekļauj šādu punktu:

"1.a Komisija atvieglo piekļuvi tirdzniecības aizsardzības instrumentam dažādām un sadrumstalotām ražošanas nozarēm, kurās lielākoties darbojas mazie un vidējie uzņēmumi (MVU), ar tam paredzēta MVU palīdzības dienesta starpniecību, piemēram, palielinot informētību, sniedzot vispārēju informāciju un paskaidrojumus par procedūrām un par to, kā iesniegt sūdzību, izdodot standarta anketas visās Savienības oficiālajās valodās un atbildot uz vispārīgiem, nevis ar konkrēto lietu saistītiem jautājumiem.

MVU palīdzības dienests dara pieejamas standarta veidlapas statistikai, kas jāiesniedz izmeklēšanas ierosināšanas pārbaudes nolūkos, un anketas.";

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

⁽²⁾ OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.

3) regulas 6. pantu groza šādi:

a) panta 7. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“7. Iesniedzot rakstisku pieprasījumu, Savienības ražotāji, arodbiedrības, importētāji un eksportētāji, un to pārstāvības apvienības, lietotāji un patērētāju organizācijas, kas ir informējuši par sevi saskaņā ar 5. panta 10. punktu, kā arī eksportētājvalsts pārstāvji var iepazīties ar visu informāciju, ko izmeklēšanai ir nodevusi jebkura no iesaistītajām pusēm, izņemot iekšējos dokumentus, ko sagatavojušas Savienības vai tās dalībvalstu iestādes, ja šāda informācija ir būtiska to interešu aizstāvībai un nav konfidenciāla 19. panta nozīmē, un tiek izmantota izmeklēšanā.”;

b) panta 9. punktu aizstāj ar šādu:

“9. Ja lietas izskatīšana ir uzsākta, ievērojot 5. panta 9. punktu, izmeklēšanu pabeidz viena gada laikā, ja iespējams. Katrā ziņā šādu izmeklēšanu visos gadījumos pabeidz 14 mēnešos pēc uzsākšanas saskaņā ar konstatējumiem, kas attiecībā uz saistībām izdarīti, ievērojot 8. pantu, vai saskaņā ar konstatējumiem, kas attiecībā uz galīgo rīcību izdarīti, ievērojot 9. pantu. Izmeklēšanas laikposmi, jo īpaši attiecībā uz dažādām un sadrumstalatām nozarēm, kurās lielākoties darbojas MVU, ja iespējams, atbilst finanšu gadam.”;

c) pantam pievieno šādus punktus:

“10. Savienības līdzīgā izstrādājuma ražotāju pienākums ir sadarboties ar Komisiju izmeklēšanā, kas sāka, ievērojot 5. panta 6. punktu.

11. Komisijas paspārnē darbojas uzklaušanās amatpersona, kuras pilnvaras un pienākumus nosaka mandātā, ko pieņem Komisija, un kura aizsargā ieinteresēto pušu procesuālo tiesību efektīvu īstenošanu.”;

4) regulas 7. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Pagaidu maksājumus var uzlikt, ja:

a) lietas izskatīšana ir uzsākta saskaņā ar 5. pantu;

b) par to ir paziņots un ieinteresētajām pusēm ir dota pietiekama iespēja iesniegt informāciju un sniegt piezīmes saskaņā ar 5. panta 10. punktu;

c) provizoriski ir konstatēts dempings un no tā izrietošs kaitējums Savienības ražošanas nozarei; un

d) Savienības interesēs ir novērst šādu kaitējumu.

Pagaidu maksājumus uzliet ne agrāk kā 60 dienas pirms lietas izskatīšanas uzsākšanas un parasti ne vēlāk kā septiņus mēnešus, bet katrā ziņā ne vēlāk kā astoņus mēnešus pēc lietas izskatīšanas uzsākšanas.

Pagaidu maksājumus neuzliet trīs nedēļu laikposmā pēc tam, kad informācija ir nosūtīta ieinteresētajām pusēm atbilstīgi 19.a pantam (iepriekšējas informācijas izpaušanas periods). Šādas informācijas sniegšana neskar nekādus turpmākus saistītus lēmumus, ko var pieņemt Komisija.

Komisija līdz 2020. gada 9. jūnijam pārskata, vai iepriekšējas informācijas izpaušanas periodā ir noticis ievērojams importa pieaugums un, ja šāds pieaugums ir noticis, vai tas ir radījis papildu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei, neraugoties uz pasākumiem, ko Komisija varētu būt veikusi, pamatojoties uz 14. panta 5.a punktu un 9. panta 4. punktu. Tā jo īpaši balstās uz datiem, kas savākti, pamatojoties uz 14. panta 6. punktu, un jebkādu attiecīgu informāciju, kas ir tās rīcībā. Komisija pieņem deleģēto aktu saskaņā ar 23.a pantu, lai grozītu iepriekšējas informācijas izpaušanas perioda ilgumu, nosakot to uz divām nedēļām gadījumā, ja ievērojams importa pieaugums ir radījis papildu kaitējumu, un uz četrām nedēļām, ja tas tā nav.

Komisija savā tīmekļa vietnē dara publiski pieejamu informāciju par savu nodomu noteikt pagaidu maksājumus, tostarp informāciju par iespējamām maksājuma likmēm, tajā pašā laikā, kad tā ieinteresētajām pusēm sniedz informāciju, ievērojot 19.a pantu.”;

b) pantā iekļauj šādus punktus:

“2.a Izvērtējot to, vai par dempinga starpību mazāks maksājums būtu pietiekams, lai novērstu kaitējumu, Komisija ņem vērā to, vai attiecībā uz attiecīgo izstrādājumu pastāv izkropļojumi izejvielu tirgū.

Šajā punktā par izkropļojumiem izejvielu tirgū uzskata šādus pasākumus: dubultu cenu shēmas, eksporta nodokļi, eksporta papildnodokļi, eksporta kvota, eksporta aizliegums, eksporta nodeva fiskālos nolūkos, licencēšanas prasības, minimālā eksporta cena, pievienotās vērtības nodokļa (PVN) atmaksas samazināšana vai atcelšana, ierobežojumi attiecībā uz muižošanu eksportētājiem, kvalificējušos eksportētāju saraksts, vietējā tirgus pienākums, pašpatēriņa ieguve, ja minētās izejvielas cena ir ievērojami zemāka salīdzinājumā ar cenām reprezentatīvos starptautiskajos tirgos.

Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 23.a pantu, lai grozītu šo regulu, pievienojot šā punkta otrajā daļā minētajam sarakstam papildu izkropļojumus izejvielu tirgū gadījumā, ja ESAO “Rūpniecisko izejvielu eksporta ierobežojumu inventarizācijā” vai jebkurā citā ESAO datubāzē, kas aizstāj šos inventarizācijas datus, noteikti cita veida pasākumi.

Izmeklēšana aptver jebkādus traucējumus izejvielu tirgū, kuri minēti šā punkta otrajā daļā un par kuru pastāvēšanu Komisijai ir pietiekami pierādījumi, ievērojot 5. pantu.

Šajā regulā atsevišķai izejvielai (neapstrādātai vai apstrādātai), tostarp enerģijai, attiecībā uz kuru ir konstatēti traucējumi, ir jāveido ne mazāk kā 17 % no izmaksām, kas saistītas ar attiecīgā izstrādājuma ražošanu. Šā aprēķina veikšanai izmanto izejvielas neizkropļoto cenu, kas noteikta reprezentatīvos starptautiskajos tirgos.

2.b Ja Komisija, pamatojoties uz visu iesniegto informāciju, var skaidri secināt, ka Savienības interesēs ir noteikt pagaidu maksājumu apjomu saskaņā ar šā panta 2.a punktu, šā panta 2. punktu nepiemēro. Komisija aktīvi cenšas iegūt informāciju no ieinteresētajām pusēm, kura tai ļauj izlemt, vai ir piemērojams šā panta 2. vai 2.a punkts. Šajā sakarā Komisija pārbauda visu noderīgo informāciju, piemēram, neizmantojot jaudas eksportētājvalstī, konkurenci attiecībā uz izejvielām un ietekmi uz piegādes ķēdēm Savienības uzņēmumiem. Ja sadarbība nenotiek, Komisija var secināt, ka Savienības interesēs ir piemērot šā panta 2.a punktu. Veicot pārbaudi attiecībā uz Savienības interesēm saskaņā ar 21. pantu, šim aspektam pievērš īpašu uzmanību.

2.c Kad kaitējuma starpību aprēķina, pamatojoties uz mērķa cenu, izmantoto mērķa peļņu nosaka, ņemot vērā tādus faktoros kā ienesīguma līmenis, pirms palielinājās imports no valsts, uz kuru attiecas izmeklēšana, ienesīguma līmenis, kas vajadzīgs, lai segtu visas izmaksas un ieguldījumus, pētniecību, attīstību un inovāciju, un ienesīguma līmenis, kas sagaidāms normālos konkurences apstākļos. Šāds peļņas procents nav mazāks par 6 %.

2.d Nosakot mērķa cenu, pienācīgi ņem vērā Savienības ražošanas nozares faktiskās ražošanas izmaksas, kas izriet no daudzpusējiem vides nolīgumiem un to protokoliem, kuru līgumslēdzēja puse ir Savienība, vai šīs regulas 1a pielikumā minētajām Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) konvencijām. Turklāt tiek ņemtas vērā turpmākas izmaksas, kas nav ietvertas šā panta 2.c punktā un kas izriet no minētajiem nolīgumiem un konvencijām, un kas Savienības ražošanas nozarei radīsies pasākuma piemērošanas laikā, ievērojot 11. panta 2. punktu.”;

5) regulas 8. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ja provizoriski ir konstatēts, ka dempings pastāv un ka tas ir radījis kaitējumu, Komisija var saskaņā ar konsultēšanas procedūru, kas minēta 15. panta 2. punktā, piekrist, ka eksportētāji brīvprātīgi uzņemas pietiekamas saistības pārskatīt savas cenas vai pārtraukt eksportu par dempinga cenām, ja tādējādi tiek novērsta dempinga kaitīgā ietekme.

Šādā gadījumā un kamēr saistības ir spēkā, attiecīgi vai nu pagaidu maksājumi, kurus Komisija piemērojusi saskaņā ar 7. panta 1. punktu, vai galīgie maksājumi, kurus uzliek saskaņā ar 9. panta 4. punktu, neattiecas uz tāda attiecīgā izstrādājuma importu, kuru ražojusi uzņēmumi, kas minēti Komisijas lēmumā, ar kuru tā pieņem saistības, un vēlākos minētā lēmuma grozījumos.

Saskaņā ar šādām saistībām cenu paaugstinājums nav lielāks par to, kas nepieciešams, lai likvidētu dempinga starpību, un tas ir mazāks par dempinga starpību, ja ar šādu paaugstinājumu pietiktu, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei.

Pārbaudot to, vai saskaņā ar šādām saistībām cenu paaugstinājums, kas ir mazāks par dempinga starpību, būtu pietiekams, lai novērstu kaitējumu, attiecīgi piemēro 7. panta 2.a, 2.b, 2.c un 2.d punktu.”;

b) panta 2. punkta trešo daļu aizstāj ar šādu:

“Izņemot ārkārtas gadījumus, saistības nedrīkst piedāvāt vēlāk nekā piecas dienas pirms tā termiņa beigām, kura laikā drīkst iesniegt piezīmes, ievērojot 20. panta 5. punktu, lai citām pusēm nodrošinātu iespēju izteikt piezīmes.”;

c) panta 3. un 4. punktu aizstāj ar šādiem:

“3. Piedāvātās saistības nav jāpieņem, ja to pieņemšanu uzskata par nepraktisku, piemēram, ja faktisko vai potenciālo eksportētāju skaits ir pārāk liels, vai citu iemeslu dēļ, tostarp vispārēja rakstura iemeslu dēļ, kuri ietver jo īpaši principus un pienākumus, kas izklāstīti daudzpusējos vides nolīgumos un to protokolos, kuru līgumslēdzēja puse ir Savienība, un šīs regulas la pielikumā minētajās SDO konvencijās. Attiecīgo eksportētāju var informēt par iemesliem, kuru dēļ ir ieteikts noraidīt saistību piedāvājumu, un tam var dot iespēju šajā ziņā izteikt savas piezīmes. Noraidīšanas iemeslus izklāsta galīgajā lēmumā.

4. Pusēm, kas piedāvā saistības, ir jāsniedz šādu saistību nekonfidenciāls variants, kas ir jēgpilns 19. panta nozīmē, lai to varētu darīt zināmu izmeklēšanā ieinteresētajām pusēm, Eiropas Parlamentam un Padomei.

Turklāt pirms jebkādu šādu piedāvājumu pieņemšanas Savienības ražošanas nozarei tiek dota iespēja izteikt piezīmes par šādu saistību galvenajiem elementiem.”;

6) regulas 9. panta 3. un 4. punktu aizstāj ar šādiem:

“3. Ja lietas izskatīšana ir sākta, ievērojot 5. panta 9. punktu, kaitējumu parasti uzskata par nenozīmīgu, ja attiecīgā importa apjoms ir mazāks par 5. panta 7. punktā norādītajiem apjomiem. Šādu lietas izskatīšanu izbeidz nekavējoties, ja konstatē, ka dempinga starpība ir mazāka par 2 %, izsakot to procentos no eksporta cenas.

4. Ja galīgi konstatētie fakti apliecina dempinga un tā radītā kaitējuma esību un saskaņā ar 21. pantu Savienības interesēs ir nepieciešams iejaukties, Komisija saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 15. panta 3. punktā, nosaka galīgo antidempinga maksājumu. Ja spēkā ir pagaidu maksājumi, tad Komisija šo procedūru sāk ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms šādu maksājumu termiņa beigām.

Antidempinga maksājuma apmērs nepārsniedz noteikto dempinga starpību, bet tam vajadzētu būt mazākam par dempinga starpību, ja ar to pietiktu, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei. Attiecīgi piemēro 7. panta 2.a, 2.b, 2.c un 2.d punktu.

Ja Komisija nav reģistrējusi importu, bet ja tā, balstoties uz visas tās attiecīgās informācijas analīzi, kas ir tās rīcībā, pieņemot galīgos pasākumus, konstatē, ka iepriekšējas informācijas izpaušanas periodā notiek turpmāks ievērojams importa pieaugums, Komisija, nosakot kaitējuma starpību laikposmam, kas nepārsniedz 11. panta 2. punktā minēto laikposmu, ņem vērā šāda pieauguma radīto papildu kaitējumu.”;

7) regulas 11. pantu groza šādi:

a) panta 2. punkta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Termiņa beigu pārskatīšanu sāk, ja pieprasījums satur pietiekamus pierādījumus tam, ka pasākumu beigas varētu novest pie dempinga un kaitējuma turpināšanās vai atkārtotības. Uz šādu varbūtību var norādīt, piemēram, pierādījumi par turpinātu dempingu un kaitējumu vai pierādījumi, ka kaitējuma novēršana ir daļēji vai pilnīgi atkarīga no pasākumu piemērošanas, vai pierādījumi, ka eksportētāju situācija vai tirgus apstākļi norāda, ka kaitīgais dempings var turpināties, vai pierādījumi par to, ka traucējumi izejvielu tirgū turpinās.”;

b) panta 5. punktam pievieno šādu daļu:

“Ja pēc izmeklēšanas, ko veic, ievērojot 2. punktu, pasākumu vairs nepiemēro, visus maksājumus, kuri iekasēti no šādas izmeklēšanas, kas veikta attiecībā uz atmuitotām precēm, sākšanas dienas, atmaksā ar noteikumu, ka to pieprasa valsts muitas dienesti un ka šie muitas dienesti to piešķir saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, kas piemērojami muitas jomā attiecībā uz maksājumu atmaksāšanu un atbrīvojumu no tiem. Valsts muitas dienesti, veicot šādu atmaksu, neveic procentu maksājumus.”;

8) regulas 13. pantu groza šādi:

a) panta 3. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“3. Izmeklēšanu saskaņā ar šo pantu sāk pēc Komisijas iniciatīvas vai pēc dalībvalsts vai jebkuras ieinteresētās puses pieprasījuma, pamatojoties uz pietiekamiem pierādījumiem attiecībā uz šā panta 1. punktā izklāstītajiem faktoriem. Izmeklēšanu sāk, pieņemot Komisijas regulu, kurā ir arī norādījumi muitas dienestiem reģistrēt importu, ievērojot 14. panta 5. punktu, vai arī pieprasīt garantijas. Tiklīdz ieinteresētā puse vai dalībvalsts ir iesniegusi pieprasījumu, ar ko pamato izmeklēšanas sākšanu, un Komisija ir pabeigusi savu analīzi vai ja Komisija pati ir noteikusi, ka ir vajadzība sākt izmeklēšanu, Komisija dalībvalstīm sniedz informāciju.”;

b) panta 4. punkta pirmo, otro, trešo un ceturto daļu aizstāj ar šādu tekstu:

“4. Importu neregistrē saskaņā ar 14. panta 5. punktu vai pasākumiem, ja to tirgo uzņēmumi, kuri gūst priekšrocības no atbrīvojumiem.

Atbrīvojumu pieprasījumus, kas pienācīgi pamatoti ar pierādījumiem, iesniedz termiņos, kuri noteikti Komisijas regulā un kurus ievērojot sāk izmeklēšanu.

Ja apiešanas prakse, process vai darbs notiek ārpus Savienības, atbrīvojumus var piešķirt tiem attiecīgā izstrādājuma ražotājiem, par kuriem konstatēts, ka tie nav iesaistīti šā panta 1. un 2. punktā definētajā apiešanas praksē.

Ja apiešanas prakse, process vai darbs notiek Savienībā, atbrīvojumus var piešķirt tiem importētājiem, kuri var pierādīt, ka tie nav iesaistīti šā panta 1. un 2. punktā definētajā apiešanas praksē.”;

9) regulas 14. pantu groza šādi:

a) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Ievērojot šo regulu, var pieņemt speciālus noteikumus, jo īpaši attiecībā uz izcelsmes koncepcijas kopējo definīciju, kas ietverta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013 (*), un attiecībā uz antidempinga maksājumu piemērošanu un iekasēšanu dalībvalsts kontinentālajā šelfā vai ekskluzīvajā ekonomikas zonā, par kuru dalībvalsts paziņojusi, ievērojot Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvenciju (UNCLOS).

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV L 269, 10.10.2013., 1. lpp.).”;

b) panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Kad tiek sāta izmeklēšana, Komisija, savlaicīgi informējot dalībvalstis, var norīkot muitas iestādes veikt atbilstīgus pasākumus importa reģistrēšanai, lai pasākumus attiecībā uz minēto importu vēlāk varētu piemērot no šādas reģistrācijas datuma. Importu reģistrē, ja no Savienības ražošanas nozares ir saņemts pieprasījums ar pietiekamiem pierādījumiem, kas pamato šādu rīcību. Importu var reģistrēt arī pēc Komisijas iniciatīvas. Reģistrēšanu ievieš, pieņemot Komisijas regulu. Šādā regulā konkrētizē rīcības mērķi un vajadzības gadījumā – iespējamo nākotnes saistību apmēru. Importa reģistrāciju veic ne ilgāk kā deviņus mēnešus.”;

c) pievieno šādu punktu:

“5.a Komisija, ja vien tai 5. panta izpratnē nav pietiekamu pierādījumu par to, ka nav ievērotas 10. panta 4. punkta c) vai d) apakšpunktā minētās prasības, importu, ievērojot šā panta 5. punktu, reģistrē iepriekšējas informācijas izpaušanas periodā, ievērojot 19.a pantu. Pieņemot lēmumu par reģistrēšanu, Komisija jo īpaši analizē informāciju, kas apkopota, balstoties uz Eiropas Savienības integrētā muitas tarifa (TARIC) kodu izveidā izstrādājumam, par kuru tiek veikta izmeklēšana, saskaņā ar šā panta 6. punktu.”;

d) panta 6. punktu aizstāj ar šādu:

“6. Katru mēnesi dalībvalstis iesniedz ziņojumus Komisijai par izmeklēšanai un pasākumiem pakļauto izstrādājumu importa tirdzniecību, kā arī par maksājumu summām, kas iekasētas, ievērojot šo regulu. Uzsākot izmeklēšanu, ievērojot 5. pantu, Komisija izveido TARIC kodus izstrādājumam, par kuru tiek veikta izmeklēšana. Tiklīdz ir sāktā izmeklēšana, dalībvalstis minētos TARIC kodus izmanto, lai ziņotu par tāda izstrādājuma importu, par kuru tiek veikta izmeklēšana. Komisija pēc īpaša pamatota ieinteresētās puses pieprasījuma var nolemt tai sniegt nekonfidenciālu informācijas kopsavilkumu par attiecīgo izstrādājumu kopējo importa apjomu un vērtību.”;

e) pantam pievieno šādu punktu:

“8. Kad vien Komisija ir paredzējusi pieņemt dokumentu, kurā sniegta vispārējas norādes iespējamām ieinteresētajām pusēm par šīs regulas piemērošanu, tiek rīkotas publiskas konsultācijas saskaņā ar LES 11. panta 3. punktu. Arī Eiropas Parlaments un Padome var paust savus viedokļus.”;

10) regulā iekļauj šādu pantu:

“14.a pants

Kontinentālais šelfs vai ekskluzīvā ekonomikas zona

1. Antidempinga maksājumu var uzlikt arī jebkuram dempinga izstrādājumam, kas lielos daudzumos ievests uz mākslīgas salas, fiksētā vai peldošā iekārtā vai citā struktūrā kādas dalībvalsts kontinentālajā šelfā vai ekskluzīvajā ekonomikas zonā, ko dalībvalsts paziņojusi, ievērojot UNCLOS, ja tas radītu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei. Komisija pieņem īstenošanas aktus, kuros izklāstīti nosacījumi šādu maksājumu atkārtotai uzlikšanai, kā arī procedūras, kas saistītas ar informēšanu un paziņošanu par šādiem izstrādājumiem un ar šādu maksājumu samaksu, tostarp izmaksu segšanu, atmaksāšanu un atbrīvojumu (muitas instruments). Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 15. panta 3. punktā.

2. Komisija 1. punktā minētos maksājumus uzliek tikai no datuma, kad sāk darboties 1. punktā minētais muitas instruments. Komisija ar atsevišķu publikāciju *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* informē visus ekonomikas dalībniekus par to, ka muitas instruments ir sācis darboties.”;

11) regulas 17. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem:

“1. Gadījumos, kad ir daudz Savienības ražotāju vai kad ir daudz eksportētāju vai importētāju, izstrādājumu veidu vai darījumu veidu, izmeklēšanu var ierobežot līdz saprātīgam pušu, izstrādājumu vai darījumu skaitam, ko nosaka, veicot statistiski derīgu atlasī, pamatojoties uz atlasē laikā pieejamo informāciju, vai līdz lielākajam produkciju, pārdošanu vai eksportu raksturojošam apjomam, ko var saprātīgi izmeklēt atvēlētajā laikā.

2. Pušu, izstrādājumu vai darījumu veidu galīgo atlasī saskaņā ar šiem atlasē noteikumiem veic Komisija. Tomēr, lai dotu iespēju izvēlēties raksturīgu paraugu, priekšroku dod paraugu atlasē, apspriežoties ar attiecīgajām pusēm un saņemot to piekrišanu, ar noteikumu, ka šādas puses informē par sevi un vienas nedēļas laikā pēc izmeklēšanas uzsākšanas dara pieejamu pietiekamu informāciju.”;

12) regulā iekļauj šādu pantu:

“19.a pants

Informācija pagaidu posmā

1. Savienības ražotāji, kā arī importētāji un eksportētāji, un to pārstāvju apvienības, un eksportētājvalsts pārstāvji var pieprasīt informāciju par pagaidu maksājumu plānoto uzlikšanu. Šādas informācijas pieprasījumus iesniedz rakstiski termiņā, kas noteikts paziņojumā par procedūras sākšanu. Šāda informācija minētajām pusēm tiek sniegta trīs nedēļas pirms pagaidu maksājumu uzlikšanas. Šāda informācija ietver ierosināto maksājumu kopsavilkumu (tikai informācijas nolūkā) un detalizētu informāciju par to, kā aprēķina dempinga starpību un starpību, kas ir atbilstoša tam, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei, pienācīgi ņemot vērā vajadzību ievērot konfidencialitātes pienākumus, kas ietverti 19. pantā. Pusēm ir trīs darbdienu no šādas informācijas sniegšanas, kurās sniegt komentārus par minēto aprēķinu pareizību.

2. Ja nav paredzēts uzlikt pagaidu maksājumus, bet ir paredzēts turpināt izmeklēšanu, ieinteresētās puses trīs nedēļas, pirms beidzas termiņš, kas attiecībā uz pagaidu maksājumu uzlikšanu ir minēts 7. panta 1. punktā, tiek informētas par maksājumu neuzlikšanu.”;

13) regulas 21. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Lai Komisija, pieņemot lēmumu par to, vai pasākumu noteikšana ir vai nav Savienības interesēs, varētu ņemt vērā visus viedokļus un informāciju, paziņojumā par antidempinga procedūras sākšanu noteiktajā termiņā Savienības ražotāji, kā arī arodbiedrības, importētāji un to pārstāvju apvienības, reprezentatīvie lietotāji un patērētāju pārstāvju organizācijas var informēt par sevi un iesniegt informāciju Komisijai. Šādu informāciju vai attiecīgu tās kopsavilkumu dara pieejamu pārējām šajā pantā minētajām pusēm, un tām ir tiesības atbildēt uz šo informāciju.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Puses, kuras ir rīkojušās saskaņā ar 2. punktu, var sniegt piezīmes par ikviena pagaidu maksājuma piemērošanu. Šādas piezīmes saņem 15 dienu laikā no konkrēto pasākumu piemērošanas dienas, ja tās ir jāņem vērā, un tās vai attiecīgos to kopsavilkumus dara pieejamus citām pusēm, kurām ir tiesības atbildēt uz šādām piezīmēm.”;

14) regulas 23. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Komisija, pienācīgi ņemot vērā konfidenciālas informācijas aizsardzības prasības 19. panta nozīmē, iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ikgadēju ziņojumu par šīs regulas piemērošanu un īstenošanu.

Minētajā ziņojumā iekļauj informāciju par pagaidu un galīgo pasākumu piemērošanu, izmeklēšanas pārtraukšanu bez pasākumu noteikšanas, saistībām, atkārtotu izmeklēšanu, pārskatīšanu, nozīmīgiem kropļojumiem un pārbaudes apmeklējumiem un to dažādo struktūru darbību, kurām ir jāuzrauga šīs regulas īstenošana un no tās izrietošo pienākumu ievērošana. Ziņojumā iekļauj arī informāciju par trešo valstu izmantotajiem tirdzniecības aizsardzības instrumentiem, kas vērsti pret Savienību, un pārsūdzības pret piemērotajiem pasākumiem. Tajā iekļauj Komisijas Tirdzniecības ģenerāldirektorāta uzklaušīšanas amatpersonas, kā arī MVU palīdzības dienesta darbības saistībā ar šīs regulas piemērošanu.

Ziņojumā iekļauj informāciju arī par to, kā izmeklēšanā tiek izskatīti un ņemti vērā sociālie un vides standarti. Šādos standartos ietver tos standartus, kas noteikti daudzpusējos vides nolīgumos, kuru līgumslēdzēja puse ir Savienība, un šīs regulas I pielikumā uzskaitītajās SDO konvencijās, kā arī līdzvērtīgos eksportētājvalsts tiesību aktos.”;

b) pievieno šādu 4. punktu:

“4. Komisija līdz 2023. gada 9. jūnijam un ik pēc pieciem gadiem pēc tam iesniedz pārskatu Eiropas Parlamentam un Padomei par 7. panta 2.a punkta, 8. panta 1. punkta un 9. panta 4. punkta piemērošanu, tostarp šīs piemērošanas izvērtējumu. Šādam pārskatam vajadzības gadījumā var pievienot tiesību akta priekšlikumu.”;

15) regulā iekļauj šādu pantu:

“23.a pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.

2. Pilnvaras pieņemt 7. panta 1. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz divu gadu laikposmu no 2018. gada 8. jūnija, un tās var izmantot tikai vienreiz.

Pilnvaras pieņemt 7. panta 2.a punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2018. gada 8. jūnija. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmu, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.

3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 7. panta 1. un 2.a punktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar ekspertiem, kurus katra dalībvalsts iecēlusi saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu (*).

5. Tiklīdz Komisija pieņem deleģētu aktu, tā par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

6. Saskaņā ar 7. panta 1. un 2.a punktu pieņemtie deleģētie akti stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

(*) OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.”

2. pants

Regulu (ES) 2016/1037 groza šādi:

1) regulas 9. panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“1. Šajā regulā terminu “Savienības ražošanas nozare” saprot kā tādu, kas attiecas uz līdzīgo izstrādājumu Savienības ražotājiem kopumā vai uz tiem no minētajiem ražotājiem, kuru kopējais saražoto izstrādājumu apjoms veido lielāko daļu no Savienības kopējās šādu izstrādājumu produkcijas, izņemot gadījumus, kad:”;

2) regulas 10. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktā pēc pirmās daļas iekļauj šādu daļu:

“Sūdzības var arī iesniegt Savienības ražošanas nozares pārstāvji – vai jebkura juridiska vai fiziska persona vai apvienība bez juridiskas personas statusa, kas rīkojas šīs nozares vārdā, – kopā ar arodbiedrībām vai ar arodbiedrību atbalstu. Tas neietekmē Savienības ražošanas nozares iespēju atsaukt sūdzību.”;

b) pantā iekļauj šādu punktu:

“1.a Komisija atvieglo piekļuvi tirdzniecības aizsardzības instrumentam dažādām un sadrumstalotām ražošanas nozarēm, kurās lielākoties darbojas mazie un vidējie uzņēmumi (MVU), ar tam paredzēta MVU palīdzības dienesta starpniecību, piemēram, palielinot informētību, sniedzot vispārēju informāciju un paskaidrojumus par procedūrām un par to, kā iesniegt sūdzību, izdodot standarta anketas visās Savienības oficiālajās valodās un atbildot uz vispārīgiem, nevis ar konkrēto lietu saistītiem jautājumiem.

MVU palīdzības dienests dara pieejamas standarta veidlapas statistikai, kas jāiesniedz izmeklēšanas ierosināšanas pārbaudes nolūkos, un anketas.”;

3) regulas 11. pantu groza šādi:

a) panta 7. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“7. Savienības ražotāji, izcelsmes un/vai eksportētājas valsts valdība, arodbiedrības, importētāji un eksportētāji, un to pārstāvju apvienības, lietotāju un patērētāju organizācijas, kas ir informējuši par sevi saskaņā ar 10. panta 12. punkta otro daļu, var pēc rakstiska pieprasījuma iepazīties ar visu informāciju, ko Komisijas rīcībā ir nodevusi jebkura no izmeklēšanā iesaistītajām pusēm, izņemot iekšējos dokumentus, ko sagatavojušas Savienības vai tās dalībvalstu iestādes, ja šāda informācija ir būtiska to interešu aizstāvībai un nav konfidenciāla 29. panta nozīmē, un tiek izmantota izmeklēšanā.”;

b) panta 9. punktu aizstāj ar šādu:

“9. Saskaņā ar 10. panta 11. punktu uzsāktas procedūras sakarā izmeklēšanu, ja vien tas ir iespējams, pabeidz viena gada laikā. Jebkurā gadījumā šādu izmeklēšanu visos gadījumos pabeidz 13 mēnešos pēc tās uzsākšanas saskaņā ar secinājumiem, kas attiecībā uz saistībām izdarīti atbilstīgi 13. pantam, vai saskaņā ar secinājumiem, kas attiecībā uz galīgo rīcību izdarīti atbilstīgi 15. pantam. Izmeklēšanas laikposmi, jo īpaši attiecībā uz dažādām un sadrumstalotām nozarēm, kurās lielākoties darbojas MVU, ja iespējams, atbilst finanšu gadam.”;

c) pantam pievieno šādus punktus:

“11. Savienības līdzīgā izstrādājuma ražotāju pienākums ir sadarboties ar Komisiju izmeklēšanā, kas sāka, ievērojot 10. panta 8. punktu.

12. Komisijas paspārnē darbojas uzklaušīšanas amatpersona, kuras pilnvaras un pienākumus nosaka mandātā, ko pieņem Komisija, un kura aizsargā ieinteresēto pušu procesuālo tiesību efektīvu īstenošanu.”;

4) regulas 12. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Pagaidu maksājumus drīkst uzlikt tad, ja:

a) saskaņā ar 10. pantu ir uzsākta procedūra;

b) par to ir sniegts paziņojums un ieinteresētajām pusēm ir dota pietiekama iespēja iesniegt informāciju un sniegt komentārus saskaņā ar 10. panta 12. punkta otro daļu;

c) provizoriski ir konstatēts, ka ievestais izstrādājums iegūst no kompensējamām subsīdijām un ka no tā izriet kaitējums Savienības ražošanas nozarei; un

d) Savienības interesēs ir novērst šādu kaitējumu.

Pagaidu maksājumus uzliet ne agrāk kā 60 dienas pēc procedūras uzsākšanas, bet ne vēlāk kā deviņus mēnešus pēc procedūras sākuma.

Pagaidu kompensācijas maksājuma lielums atbilst kopējam iepriekš noteiktajam kompensējamo subsīdiju apjomam.

Ja Komisija, pamatojoties uz visu iesniegto informāciju, provizoriski var skaidri secināt, ka Savienības interesēs nav uzlikt pagaidu maksājumu minētajā apmērā, pagaidu kompensācijas maksājuma apjoms ir pietiekams, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei, ja tas ir mazāks nekā kompensējamo subsīdiju kopējais apjoms.

Pagaidu maksājumus neuzliet trīs nedēļu laikposmā pēc tam, kad informācija ir nosūtīta ieinteresētajām pusēm atbilstīgi 29.a pantam (iepriekšējas informācijas izpaušanas periods). Šādas informācijas sniegšana neskar nekādus turpmākus saistītus lēmumus, ko var pieņemt Komisija.

Komisija līdz 2020. gada 9. jūnijam pārskata, vai iepriekšējas informācijas izpaušanas periodā ir noticis ievērojams importa pieaugums un, ja šāds pieaugums ir noticis, vai tas ir radījis papildu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei, neraugoties uz pasākumiem, ko Komisija varētu būt veikusi, pamatojoties uz 24. panta 5.a punktu un 15. panta 1. punktu. Tā jo īpaši balstās uz datiem, kas savākti, pamatojoties uz 24. panta 6. punktu, un jebkādu attiecīgu informāciju, kas ir tās rīcībā. Komisija pieņem deleģēto aktu saskaņā ar 32.b pantu, lai grozītu iepriekšējas informācijas izpaušanas perioda ilgumu, nosakot to uz divām nedēļām gadījumā, ja ievērojams importa pieaugums ir radījis papildu kaitējumu, un uz četrām nedēļām, ja tas tā nav.

Komisija savā tīmekļa vietnē dara publiski pieejamu informāciju par savu nodomu uzlikt pagaidu maksājumus, tostarp informāciju par iespējamām maksājuma likmēm, tajā pašā laikā, kad tā ieinteresētajām pusēm sniedz informāciju, ievērojot 29.a pantu.”;

b) pantā iekļauj šādus punktus:

“1.a Kad kaitējuma starpību aprēķina, pamatojoties uz mērķa cenu, izmantoto mērķa peļņu nosaka, ņemot vērā tādus faktoros kā ienesīguma līmenis, pirms palielinājās imports no valsts, uz kuru attiecas izmeklēšana, ienesīguma līmenis, kas vajadzīgs, lai segtu visas izmaksas un ieguldījumus, pētniecību, attīstību un inovāciju, un ienesīguma līmenis, kas sagaidāms normālos konkurences apstākļos. Šāds peļņas procents nav mazāks par 6 %.

1.b Nosakot mērķa cenu, pienācīgi ņem vērā Savienības ražošanas nozares faktiskās ražošanas izmaksas, kas izriet no daudzpusējiem vides nolīgumiem un to protokoliem, kuru līgumslēdzēja puse ir Savienība, vai no šīs regulas 1a pielikumā minētajām Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) konvencijām. Turklāt tiek ņemtas vērā turpmākas izmaksas, kas nav ietvertas šā panta 1.a punktā un kas izriet no minētajiem nolīgumiem un konvencijām, un kas Savienības ražošanas nozarei radīsies pasākuma piemērošanas laikā, ievērojot 18. panta 1. punktu.”;

5) regulas 13. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ja provizoriski ir konstatēts, ka subsidēšana pastāv un ka tā ir radījusi kaitējumu, Komisija var saskaņā ar konsultēšanās procedūru, kas minēta 25. panta 2. punktā, piekrist, ka eksportētāji brīvprātīgi uzņemas pietiekamas saistības, saskaņā ar kurām:

a) izcelsmes un/vai eksportētāja valsts piekrīt likvidēt vai ierobežot subsīdiju vai veikt citus pasākumus attiecībā uz tās ietekmi; vai

b) jebkurš eksportētājs apņemas pārskatīt savas cenas vai pārtraukt eksportu uz konkrēto apgabalu tik ilgi, kamēr par šādu eksportu ir spēkā kompensējamas subsīdijas, ja tādējādi tiek novērsta subsīdiju kaitīgā ietekme.

Šādā gadījumā un kamēr šādas saistības ir spēkā, attiecīgi vai nu pagaidu maksājumi, kurus Komisija piemērojusi saskaņā ar 12. panta 3. punktu, vai galīgie maksājumi, kurus piemēro saskaņā ar 15. panta 1. punktu, neattiecas uz tāda attiecīgā izstrādājuma importu, kuru ražojusi uzņēmumi, kas minēti Komisijas lēmumā, ar kuru tā pieņem saistības, un vēlākos minētā lēmuma grozījumos.

Cenu pieaugums atbilstīgi šādām saistībām nav lielāks par to, kas nepieciešams, lai atlīdzinātu kompensējamo subsīdiju apjomu.

Ja Komisija, pamatojoties uz visu iesniegto informāciju, provizoriski var skaidri secināt, ka Savienības interesēs nav noteikt cenu pieaugumu atbilstīgi šādām saistībām saskaņā ar šā panta 1. punkta trešo daļu, pieaugums atbilstīgi šādām saistībām ir mazāks par kompensējamo subsīdiju apjomu, ja šāds pieaugums būtu pietiekams, lai novērstu Savienības ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu.”;

b) panta 2. punkta trešo daļu aizstāj ar šādu:

“Izņemot ārkārtas gadījumus, saistības nedrīkst piedāvāt vēlāk nekā piecas dienas pirms tā termiņa beigām, kura laikā drīkst iesniegt piezīmes, ievērojot 30. panta 5. punktu, lai citām pusēm nodrošinātu iespēju izteikt komentārus.”;

c) panta 3. un 4. punktu aizstāj ar šādiem:

“3. Piedāvātās saistības nav jāpieņem, ja to pieņemšanu uzskata par nepraktisku, piemēram, ja faktisko vai potenciālo eksportētāju skaits ir pārāk liels, vai citu iemeslu dēļ, tostarp vispārēja rakstura iemeslu dēļ, kuri ietver jo īpaši principus un pienākumus, kas izklāstīti daudzpusējos vides nolīgumos un to protokolos, kuru līgumslēdzēja puse ir Savienība, un šīs regulas 1a pielikumā minētajās SDO konvencijās. Attiecīgo eksportētāju un/vai izcelsmes un/vai eksportētāju valsti var informēt par iemesliem, kuru dēļ ir ieteikts noraidīt saistību piedāvājumu, un tam var dot iespēju šajā ziņā izteikt savus komentārus. Noraidījuma iemeslus izklāsta galīgajā lēmumā.

4. Pusēm, kas piedāvā saistības, ir jāsniedz šādu saistību nekonfidenciāls variants, kas ir jāēgpilns 29. panta nozīmē, lai to varētu darīt zināmu izmeklēšanai ieinteresētajām pusēm, Eiropas Parlamentam un Padomei.

Turklāt pirms jebkādu šādu piedāvājumu pieņemšanas Savienības ražošanas nozarei tiek dota iespēja sniegt komentārus par šādu saistību galvenajiem elementiem.”;

6) regulas 14. panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Kompensējamo subsīdiju apjomu uzskata par minimālo, ja šāds to apjoms ir mazāks par 1 % *ad valorem*. Tomēr tādai izmeklēšanai, kas attiecas uz importu no jaunattīstības valstīm, minimuma robežvērtība ir 2 % *ad valorem*.”;

7) regulas 15. panta 1. punkta trešo daļu aizstāj ar šādu:

“Kompensācijas maksājuma apjoms nepārsniedz noteikto kompensējamo subsīdiju apjomu.

Ja Komisija, pamatojoties uz visu iesniegto informāciju, var skaidri secināt, ka Savienības interesēs nav noteikt pasākumu apjomu saskaņā ar trešo daļu, kompensācijas maksājuma apjoms ir mazāks, ja ar to pietiktu, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei.

Ja Komisija nav reģistrējusi importu, bet ja Komisija, balstoties uz visas tās attiecīgās informācijas analīzi, kas ir tās rīcībā, pieņemot galīgos pasākumus, konstatē, ka iepriekšējās informācijas izpaušanas periodā notiek turpmāks ievērojams tāda importa pieaugums, par kuru notiek izmeklēšana, Komisija, nosakot kaitējuma starpību laikposmam, kas nepārsniedz 18. panta 1. punktā minēto laikposmu, ņem vērā šāda pieauguma radīto papildu kaitējumu.”;

8) regulas 18. panta 1. punktam pievieno šādu daļu:

“Ja pēc izmeklēšanas, ko veic saskaņā ar šo pantu, pasākumu vairs nepiemēro, visus maksājumus, kuri iekasēti no šādas izmeklēšanas, kas veikta attiecībā uz atmuītotām precēm, sākšanas dienas, atmaksā ar noteikumu, ka to pieprasa valsts muitas dienesti un ka šie muitas dienesti to piešķir saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, kas piemērojami muitas jomā attiecībā uz maksājuma atmaksāšanu un atbrīvojumu no tiem. Valsts muitas dienesti, veicot šādu atmaksu, neveic procentu maksājumus.”;

9) regulas 23. pantu groza šādi:

a) panta 4. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“4. Izmeklēšanu saskaņā ar šo pantu sāk pēc Komisijas iniciatīvas vai pēc dalībvalsts vai jebkuras ieinteresētās puses pieprasījuma, pamatojoties uz pietiekamiem pierādījumiem attiecībā uz šā panta 1., 2. un 3. punktā izklāstītajiem faktoriem. Izmeklēšanu sāk, pieņemot Komisijas regulu, kurā ir arī norādījumi muitas dienestiem reģistrēt importu saskaņā ar 24. panta 5. punktu vai arī pieprasīt garantijas. Tiklīdz ieinteresētā puse vai dalībvalsts ir iesniegusi pieprasījumu, ar ko pamato izmeklēšanas sākšanu, un Komisija ir pabeigusi savu analīzi vai ja Komisija pati ir noteikusi, ka ir vajadzība sākt izmeklēšanu, Komisija dalībvalstīm sniedz informāciju.”;

b) panta 6. punkta otro un trešo daļu aizstāj ar šādām:

“Ja apiešanas prakse, process vai darbs notiek ārpus Savienības, atbrīvojumus var piešķirt tiem attiecīgā izstrādājuma ražotājiem, par kuriem konstatēts, ka tie nav iesaistīti 3. punktā definētajā apiešanas praksē.

Ja apiešanas prakse, process vai darbs notiek Savienībā, atbrīvojumus var piešķirt tiem importētājiem, kuri var pierādīt, ka tie nav iesaistīti 3. punktā definētajā apiešanas praksē.”;

10) regulas 24. pantu groza šādi:

a) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Ievērojot šo regulu, var pieņemt speciālus noteikumus, jo īpaši attiecībā uz izcelsmes jēdziena kopējo definīciju, kas ietverta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 952/2013 (*), un attiecībā uz kompensācijas maksājumu piemērošanu un iekasēšanu dalībvalsts kontinentālajā šelfā vai ekskluzīvajā ekonomikas zonā, par kuru dalībvalsts paziņojusi, ievērojot Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvenciju (UNCLOS).

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV L 269, 10.10.2013., 1. lpp.).”;

b) panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Kad tiek sāta izmeklēšana, Komisija, savlaicīgi informējot dalībvalstis, var norīkot muitas iestādes veikt atbilstīgus pasākumus importa reģistrēšanai, lai pasākumus attiecībā uz minēto importu vēlāk varētu piemērot no šādas reģistrācijas datuma. Importu reģistrē, ja no Savienības ražošanas nozares ir saņemts pieprasījums ar pietiekamiem pierādījumiem, lai attaisnotu šādu rīcību. Importu var reģistrēt arī pēc Komisijas iniciatīvas. Reģistrēšanu ievieš, pieņemot Komisijas regulu. Šādā regulā precīzē rīcības mērķi un vajadzības gadījumā – iespējamo nākotnē paredzamo maksājamo summu. Importa reģistrāciju veic ne ilgāk kā deviņus mēnešus.”;

c) pantā iekļauj šādu punktu:

“5.a Komisija, ja vien tai 10. panta izpratnē nav pietiekamu pierādījumu par to, ka nav ievērotas 16. panta 4. punkta c) vai d) apakšpunktā minētās prasības, importu, ievērojot šā panta 5. punktu, reģistrē iepriekšējās informācijas izpaušanas periodā, ievērojot 29.a pantu. Pieņemot lēmumu par reģistrēšanu, Komisija jo īpaši analizē informāciju, kas apkopota, balstoties uz Eiropas Savienības integrētā muitas tarifa (TARIC) kodu izveidi izstrādājumam, par kuru tiek veikta izmeklēšana, saskaņā ar šā panta 6. punktu.”;

d) panta 6. punktu aizstāj ar šādu:

“6. Dalībvalstis katru mēnesi ziņo Komisijai par to izstrādājumu importa tirdzniecību, attiecībā uz kuriem tiek veikta izmeklēšana un pasākumi, un par maksājumu summu, kas iekasēta, ievērojot šo regulu. Uzsākot izmeklēšanu, ievērojot 10. pantu, Komisija izveido TARIC kodus izstrādājumam, par kuru tiek veikta izmeklēšana. Tiklīdz ir sāta izmeklēšana, dalībvalstis minētos TARIC kodus izmanto, lai ziņotu par tāda izstrādājuma importu, par kuru tiek veikta izmeklēšana. Komisija pēc īpaša pamatota ieinteresētās puses pieprasījuma var nolemt tai sniegt nekonfidenciālu informācijas kopsavilkumu par attiecīgo izstrādājumu kopējo importa apjomu un vērtību.”;

e) pievieno šādu punktu:

“8. Kad vien Komisija ir paredzējusi pieņemt dokumentu, kurā sniegtas vispārējas norādes iespējamām ieinteresētajām pusēm par šīs regulas piemērošanu, tiek rīkotas publiskas konsultācijas saskaņā ar LES 11. panta 3. punktu. Arī Eiropas Parlaments un Padome var paust savus viedokļus.”;

11) regulā iekļauj šādu pantu:

“24.a pants

Dalībvalsts kontinentālā šelfa vai ekskluzīvā ekonomikas zona

1. Kompensācijas maksājumu var uzlikt arī jebkuram subsidētam izstrādājumam, kas lielos daudzumos ievests uz mākslīgas salas, fiksētā vai peldošā iekārtā vai citā struktūrā kādas dalībvalsts kontinentālajā šelfā vai ekskluzīvajā ekonomikas zonā, ko dalībvalsts paziņojusi, ievērojot UNCLoS, ja tas radītu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei. Komisija pieņem īstenošanas aktus, kuros izklāstīti nosacījumi šādu maksājumu atkārtotai uzlikšanai, kā arī procedūras, kas saistītas ar informēšanu un paziņošanu par šādiem izstrādājumiem un ar šādu maksājumu samaksu, tostarp izmaksu segšanu, atmaksāšanu un atbrīvojumu (muitas instruments). Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 25. panta 3. punktā.

2. Komisija 1. punktā minētos maksājumus uzliek tikai no datuma, kad sāk darboties 1. punktā minētais muitas instruments. Komisija ar atsevišķu publikāciju *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* informē visus ekonomikas dalībniekus par to, ka muitas instruments ir sācis darboties.”;

12) regulas 27. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem:

“1. Gadījumos, kad ir daudz Savienības ražotāju vai kad ir daudz eksportētāju vai importētāju, izstrādājumu veidu vai darījumu veidu, izmeklēšanu var ierobežot līdz saprātīgam pušu, izstrādājumu vai darījumu skaitam, ko nosaka, veicot statistiski derīgu atlasī, pamatojoties uz atlasē laikā pieejamo informāciju, vai līdz lielākajam produkciju, pārdošanu vai eksportu raksturojošam apjomam, ko var saprātīgi izmeklēt atvēlētajā laikā.

2. Pušu, izstrādājumu veidu vai darījumu galīgo atlasī saskaņā ar minētajiem atlasī noteikumiem veic Komisija. Tomēr, lai dotu iespēju izvēlēties raksturīgu paraugu, priekšroku dod parauga atlasī, apspriežoties ar attiecīgajām pusēm un ņemot to piekrišanu, ar noteikumu, ka šādas puses informē par sevi un vienas nedēļas laikā pēc izmeklēšanas uzsākšanas dara pieejamu pietiekamu informāciju.”;

13) regulā iekļauj šādu pantu:

“29.a pants

Informācija pagaidu posmā

1. Savienības ražotāji, kā arī importētāji un eksportētāji, un to pārstāvju apvienības, un izcelsmes un/vai eksportētāja valsts var pieprasīt informāciju par pagaidu maksājumu plānoto uzlikšanu. Šādas informācijas pieprasījumus iesniedz rakstiski termiņā, kas noteikts paziņojumā par procedūras sākšanu. Šāda informācija minētajām pusēm tiek sniegta trīs nedēļas pirms pagaidu maksājumu uzlikšanas. Šāda informācija ietver ierosināto maksājumu kopsavilkumu (tikai informācijas nolūkā) un detalizētu informāciju par to, kā aprēķina kompensējamās subsīdijas apjomu un starpību, kas ir atbilstoša tam, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei, pienācīgi ņemot vērā vajadzību ievērot konfidencialitātes pienākumus, kas ietverti 29. pantā. Pusēm ir trīs darbdienu laikā no šādas informācijas sniegšanas, kurās sniegt komentārus par minēto aprēķinu pareizību.

2. Ja nav paredzēts uzlikt pagaidu maksājumus, bet ir paredzēts turpināt izmeklēšanu, ieinteresētās puses trīs nedēļas, pirms beidzas termiņš, kas attiecībā uz pagaidu maksājumu uzlikšanu ir minēts 12. panta 1. punktā, tiek informētas par maksājumu neuzlikšanu.”;

14) regulas 31. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Lai Komisija, uz pamatotu argumentu pamata lemjot par to, vai pasākumu piemērošana ir vai nav Savienības interesēs, varētu ņemt vērā visus viedokļus un informāciju, Savienības ražotāji, kā arī arodbiedrības, importētāji un to pārstāvju apvienības, lietotāju pārstāvji un patērētāju pārstāvju organizācijas drīkst termiņā, kas norādīts paziņojumā par kompensācijas maksājuma procedūras uzsākšanu, informēt par sevi un sniegt Komisijai informāciju. Šādu informāciju vai attiecīgos tās kopsavilkumus dara zināmus pārējām šajā pantā minētajām pusēm, un tām ir tiesības atbildēt uz šādu informāciju.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Puses, kas ir rīkojušās saskaņā ar 2. punktu, var 15 dienu laikā no pagaidu maksājumu piemērošanas dienas iesniegt komentārus par šādu pasākumu piemērošanu. Attiecīgos iesniegto komentāru kopsavilkumus dara pieejamus citām pusēm, kurām ir tiesības uz tiem atbildēt.”;

15) regulā iekļauj šādus pantus:

“32.a pants

Ziņojums

1. Komisija, pienācīgi ņemot vērā konfidencialas informācijas aizsardzības prasības 29. panta nozīmē, iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ikgadēju ziņojumu par šīs regulas piemērošanu un īstenošanu.

Minētajā ziņojumā tiek iekļauta informācija par pagaidu un galīgo pasākumu piemērošanu, izmeklēšanas pārtraukšanu bez pasākumu noteikšanas, saistībām, atkārtotu izmeklēšanu, pārskatīšanu, nozīmīgiem kropļojumiem un pārbaudes apmeklējumiem un to dažādo struktūru darbību, kurām ir jāuzrauga šīs regulas īstenošana un no tās izrietošo pienākumu ievērošana. Ziņojumā iekļauj arī informāciju par trešo valstu izmantotajiem tirdzniecības aizsardzības instrumentiem, kas vērsti pret Savienību, un pārsūdzības pret piemērotajiem pasākumiem. Tajā iekļauj Komisijas Tirdzniecības ģenerāldirektorāta uzklaušanās amatpersonas, kā arī MVU palīdzības dienesta darbības saistībā ar šīs regulas piemērošanu.

Ziņojumā iekļauj informāciju arī par to, kā izmeklēšanā tiek izskatīti un ņemti vērā sociālie un vides standarti. Šādos standartos ietver tos standartus, kas noteikti daudzpusējos vides nolīgumos, kuru līgumslēdzēja puse ir Savienība, un šīs regulas la pielikumā uzskaitītajās SDO konvencijās, kā arī līdzvērtīgos eksportētājvalsts tiesību aktos.

2. Komisija līdz 2023. gada 9. jūnijam un ik pēc pieciem gadiem pēc tam iesniedz pārskatu Eiropas Parlamentam un Padomei par 12. panta 1. punkta trešās un ceturtās daļas, 13. panta 1. punkta trešās un ceturtās daļas un 15. panta 1. punkta trešās un ceturtās daļas piemērošanu, tostarp šīs piemērošanas izvērtējumu. Šādam pārskatam vajadzības gadījumā var pievienot tiesību akta priekšlikumu.

32.b pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.
2. Pilnvaras pieņemt 12. panta 1. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz divu gadu laikposmu no 2018. gada 8. jūnija, un tās var izmantot tikai vienreiz.
3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 12. panta 1. punktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.
4. Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar ekspertiem, kurus katra dalībvalsts iecēlusi saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu (*).
5. Tiklīdz Komisija pieņem deleģētu aktu, tā par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.
6. Saskaņā ar 12. panta 1. punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

(*) OVL 123, 12.5.2016., 1. lpp.”

3. pants

Šīs regulas pielikumu pievieno kā Ia pielikumu Regulām (ES) 2016/1036 un (ES) 2016/1037.

4. pants

Šī regula stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

5. pants

Šo regulu piemēro visām izmeklēšanām, par kuru sākšanu, ievērojot Regulas (ES) 2016/1036 5. panta 9. punktu vai Regulas (ES) Nr. 2016/1037 10. panta 11. punktu, pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas ir publicēti paziņojumi *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Strasbūrā, 2018. gada 30. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
L. PAVLOVA

PIELIKUMS

"Ia PIELIKUMS

ŠAJĀ REGULĀ MINĒTĀS SDO KONVENCIJAS

1. Piespiedu darba konvencija, Nr. 29 (1930)
 2. Konvencija par biedrošanās brīvību un tiesību apvienoties aizsardzību, Nr. 87 (1948)
 3. Konvencija par tiesībām uz apvienošanas organizācijās un kolektīvo līgumu slēgšanu, Nr. 98 (1949)
 4. Konvencija par vienlīdzīgu samaksu par līdzvērtīgu darbu vīriešiem un sievietēm, Nr. 100 (1951)
 5. Konvencija par piespiedu darba izskaušanu, Nr. 105 (1957)
 6. Konvencija par diskrimināciju nodarbinātībā un profesijā, Nr. 111 (1958)
 7. Konvencija par minimālo vecumu, no kura persona drīkst būt nodarbināta vai strādāt, Nr. 138 (1973)
 8. Bērnu darba jaunāko formu konvencija, Nr. 182 (1999)"
-